

SAHİBİNİ ARAYAN KALP

Çevremdekilere dalgın dalgın bakarak, gideceğim belli bir yer olmadan yavaş yavaş yürüyordum... Beni kuşatan zifiri karanlıkta birden ayaklarım yumuşak bir şeye takıldı.

Ne olduğuna bakmak için yere doğru eğildiğimde, korku ve dehşetten çığlık atmamak için kendimi zor tuttum... Aman Allah'ım!..

Ayaklarımın arasında duran şey, yuvasından ustalıkla sökülmüş canlı bir kalpten başka bir şey değildi.

Tıpkı biyoloji kitaplarında gördüğümüz gibi diri ve kanlı bir kalp...

Onu dikkatlice avuçlarımın arasına aldığımda, atışları sebebiyle duyduğum dehşetten ötürü neredeyse bayılacaktım... Evet, kalp hâlâ canlı ve sıcaktı. Ve bütün kuvvetiyle tik tak tik tak diye atıyordu.

Ne yapacağımı bilemez bir halde, zihnimden onlarca düşünce geçti... Kalbi yanıma mı almalıyım, yoksa onu uzağa mı atmalıyım?!.. Bu zor durumdan kurtulmak istiyordum. Fakat sanki gizli bir el onu atıp, uzaklaşmama engel oluyordu.

Sakinleşinceye kadar birkaç dakika geçti. Aniden kalbin sahibini aramaya karar verdim. Oraya en yakın olan evin kapısını çaldım. İnsanı büyüleyen gösterişli bir saraydı. Kapıyı bana hizmetçi açtı ve sarayın sahibiyle görüşmek üzere bana yol gösterdi.

Ayaklarım yumuşacık halılar üzerinde yürürken, kalpten haliya damlayan kan lekelerini örtmeye çalışıyordum.

Çok yemekten davula dönmüş şişman bir adamın yanına geldim.

-“Bu kalp sizin mi Efendim? Hâlâ atıyor da!..” diye sordum. Adam:

-“Ben kalbimi dünya lezzetlerine sattım azizim!” dedi. “Yanı başımızda oturan deliye sor! Eminim ki o, kalbin sahibini bilir...”

Soğumaya yüz tutan ve atışları gittikçe yavaşlayan kalbi bitişik kulübeye koşturdum. Bir de baktım ki; şişman adamın deli diye bahsettiği adam, yüzünde vakar izi bulunan yaşlı bir amcaydı. Kalbi ona doğru uzatarak,

-“Bu kalbin sahibini biliyor musunuz? Ama lütfen çabuk olun çünkü durmak üzere!..”

Yaşlı adam, okumakta olduğu Mushaf-ı Şerif'i yavaş ve dikkatlice kapatırken:

-“Ben kalbimi bütün his ve duygularıyla Allah'a verdim evlat!” diye gülümsedi. “Elindeki sahibini neden gidip anne ve babana sormuyorsun?”

-“Her ikisi de iyice yaşlanıp bunadılar!” diye ofladım. “Sürekli benden ilgi, alâka bekliyorlar. Sanki iki küçük çocuk gibiler. Üç gün önce onlarlar kavga edip evi terk ettim!” dedim. İhtiyar adam büyük bir üzüntüyle:

-“Onları terk ettin ha! Terk ettin onları öyle mi?” dedi.

Yaşlı adamın yüzüne soğuk ve donuk bir şekilde baktım. Oysaki yaşlı adam beklediği cevabı çoktan almıştı. Bana doğru emin adımlarla yaklaştı ve iki eliyle kavradığı gömleğimi bir hamlede yırtarak açiverdi. Baktım ki bir de ne göreyim!? Göğsümün sağ yanında elimde tuttuğum kalp büyüklüğünde kanlı bir boşluk vardı...